

Avui parlem amb l'EMILI SERRA. De tothom és coneguda la personalitat del qui avui regeix i és capdavanter del Casal de Jubilats. Creiem que és un deure moral que ell sia qui enceti aquesta secció que, si Déu vol, sortirà a cada número.

— Emili, recordes la data del teu nomenament com a President del Casal?

— La data exacta no la recordo, però crec que era pels voltants de novembre de 1975.

— Abans de tu qui havia estat President?

— En Pere Vila i Massachs. El Casal encara no existia, però sí el que va ésser la llavor de l'actual. Estic parlant del Club Petanca Salt.

— Entrant de ple als temes que, més o menys, poden ésser motiu de discussió o polèmica, així, sense pensar-ho, t'engeguem el primer tret. Quins han estat els motius per pujar la quota anual de 200 a 500 pessetes?

— Tal com vaig dir el dia de l'última Assemblea, considero que el Casal està en una primera fase i que fa falta moltes coses més. Retirar-me, vivint del que fins aleshores s'havia fet, era, crec, voler viure de la «rifeta». Per això junt amb l'equip que m'envolta, vàrem pensar la manera de poder portar a terme el que creiem havia d'ésser el Casal de Jubilats a Salt. Les obres per pujar un pis més voltaven el milió i mig de pessetes i l'única manera de poder fer-ho era a través d'un crèdit. Per això vàrem pensar que un augment de la quota anual podia solucionar-ho tot. D'aquesta manera tothom hauria posat el seu gra de sorra en una tasca que esdevindria exemplar i edificant. La meua, la nostra màxima aspiració seria que a través de gestions amb les Entitats Governamentals es pogués aconseguir aquestes obres sense treure'ns un duro de la butxaca. El fi del Casal i l'esforç de tots, des del més jove fins al jubilat de més edat, s'ho mereixen. Si això es portés a terme, les quotes tornarien a ésser les d'abans. No seria bonic?

— Fins ara, s'han rebut ajudes de les Entitats Oficials?

— L'Ajuntament de Girona ens va donar 15.000 pessetes per pagar la meitat de l'escomesa del llum i cada mes contribueix amb 5.000 ptes. per poder pagar el rebut. Apart d'això ens ha pagat algunes altres coses, com poden ésser el gual d'entrada, algun canvi de sorra, etc.

— Esperes del nou Ajuntament i de la Generalitat ajudes al Casal?

— L'Ajuntament crec que com a mínim continuarà amb el que feia fins ara, ja que és un acord pres en sessió. Esperem que vegin l'esperit que ens mou i estudiïn la possibilitat d'augmentar les ajudes. Pel que fa a la Generalitat, és una cosa que hem de tramitar, i hem d'estar tots disposats a fer els passos necessaris per aconseguir una ajuda per al que considero una obra justa i humanitària. Si per aconseguir tot això fa falta anar a trobar al President Tardelles, ho farem. La tasca s'ho mereix.

— Dintre del Casal s'hi barregen una sèrie de diem-ne ambients. Des dels jubilats fins els més petits, passant pels petanquistes, muntanyencs, jugadors d'escacs, etc. Creus que s'hi poden enquistar més activitats?

— Sempre i quan hi hagi una persona o grup responsable, per què no? Jo voldria que el Casal esdevingués una Entitat diem-ne benèfica - esportivo cultural que fos mirall de totes les que existeixen. La nostra porta només està tancada a l'enveja, al mal viure, la violència i l'engany. Tothom que sigui diferent a tot això que he dit, serà ben rebut.

— Una pregunta freda i al mateix temps incòmoda. Casal és el mateix que Asil?

— Rotundament, no. Els jubilats, gràcies a Déu, es mouen dintre d'unes pensions que, si no del tot del gust d'ells, els permeten viure d'intre d'un bon nivell de vida. Per això el Casal no farà distincions entre uns i altres. Els jubilats tenen el seu Casal a Salt perquè s'ho mereixen, sigui privat o oficial. De crítiques sempre en tindrem. La crítica és bona. Quan algú critica és perquè creu que s'ha ferit alguna cosa que li pertany. Això és el que volem, que tothom se senti com a part integrant d'allò del que parla, bé o malament. Per altra part et puc dir que la Junta estudiarà tots aquells casos de persones sense possibilitats econòmiques, que vulguin formar part de la nostra família. Si hi ha algun cas d'aquests, que pensin que el Casal els rebrà amb els braços oberts. Hi tenen tant de dret com els altres.

— Com veus les relacions entre els, diguem-ne vells, i els joves?

— Les normals de la vida moderna. Pensem tots que cap fill no tracta el seu pare com ho feia el amb el seu. És llei de vida i les generacions canvien. No vol dir això que les relacions siguin més fredes que abans, és una conseqüència més del desenvolupament del món.

— Passant a temes més concrets, no creus que fan falta actes culturals i cívics?

— Una pregunta que si no me l'haguessis plantejat tu, l'hauria fet jo. En tota família fan falta relacions humanes que ajudin a conviure. No tinc cap queixa de les Seccions del Casal. La Petanca està lluitant per conservar i millorar el renom que ha aconseguit amb els anys. Fan Concursos Provincials, Locals, Regionals, Internacionals i en tots ells deixen constància del nivell, tant esportiu com moral que porten dins. Aprofito per felicitar-los efusivament pels resultats aconseguits en els Campionats d'Espanya i per aquest primer lloc a la Lliga Provincial.

En quant a la Secció de muntanya, la més jove, ens han donat proves del seu valer i entrega. Han organitzat excursions, actes culturals, exposicions, etc. És un grup que, juntament amb els petanquistes, poden caminar sols. Això és una raó més que poderosa per donar-los tot el nostre ajut. Com a President del Casal em sento orgullós de les seccions esportives. Referent als actes culturals i la seva pasta en marxa, està en el programa d'actuació per aquest any. Concerts, conferències, etc. Amb tota la sinceritat del cor us puc dir que al final de l'any el balanç cultural serà positiu i amb gran superàvit.

— Per acabar, voldria que a través d'aquest Butlletí dirigissis unes paraules a tots els components del Casal dels Jubilats.

— Dir a tots que vegin el Casal com a la seva llar. Als que ja hi pertanyen, que procurin estimar-lo com si fos una cosa més d'ells. Entre tots hem de fer que això perseveri i augmenti. Que donin idees, col·laborin i finalment ens comprenguin quan una cosa no es fa al gust de tots. Ajutant Déu, dintre pocs anys podrem estar més orgullosos que ara de tenir un local adequat i amb capacitat per a molta més gent. Als que encara no ens coneixen, els vull dir que les portes estaran sempre obertes per a tothom. Als components de les Juntes de les seccions esportives i a tots els seus jugadors, socis i simpatitzants, que a la vegada ho són del Casal, només em cap que elogis. Que pensin i sàpiguen que el President del Casal està orgullós de formar part del tronc que tan bones i fortes branques té.